

καταλάβει πῶς ὁ καθγὰς δὲν εἶναι γιὰ τὸ πάπλωμα, κ' ἐλπίζω πῶς δὲν εἶναι, θὰ δουλέψῃ κατὰ πῶς πρέπει, δὲ γίνεται.

Μὰ χρειάζονται κοντὰ στ' ἄλλα κ' ἔργα, ἔργα Ἑλληνικά, κύριε Λαμπελέτ, κὶ ἀφτοῦ πρέπει πρῶτ' ἀπ' ὅλα νὰ ριχτοῦμε.5)

Καὶ τελειώνοντας παρακαλῶ τὸν κ. Λαμπελέτ νὰ μὲ θεωρήσῃ συντρομητὴ τοῦ βιβλίου του καὶ νὰ μοῦ τὸ στείλῃ μόλις βγῆ· ἄς εἶναι βέβαιος πῶς εἶτε με «πολεμάει με τὸ βάνανσο ἐκεῖνον τρόπο» πού τὸν «πολέμησα» ἐγώ, εἶτε με τὸν «ἐβγενικό ἐκεῖνον τρόπο» πού πολεμάει ὁ ἴδιος, θὰ πῶ τῆ γνώμη μου με τὴν ἴδια ἀφτηρότητα μὰ καὶ με τὴν ἴδια ἀμεροληψία πού ἔδειξα, τολμῶ νὰ πῶ, καὶ γιὰ τ' Ὠδεῖο μας· ἢ μήπως ἔχω λάθος;

Χάρκοβο, 24 τοῦ Φλεβάρη 1910.

ΜΑΝΟΛΗΣ ΚΑΛΟΜΟΙΡΗΣ

5) Ἐδῶ ἀρωτῶ τ' Ὠδεῖο πολὺ σοβαρὰ : εἶναι ἢ δὲν εἶναι ἀλήθεια ; ὑπάρχει Ἄβερῶφειο κληροδότημα γιὰ μουσικὸ διαγώνισμα ἢ ὄχι ; καὶ με ποῖο δικαίωμα δὲν τὸν ἔχτελεῖ ἂν ὑπάρχη ; καὶ ποῦ βρίσκεται, τὴ στιγμή πού με κάτι τέτοιο προσπαθεῖ νὰ δικαιολογηθῇ, τὸ δικαίωμα, τὴ δύναμη καὶ τὴν τόλμη νὰ κρίνῃ ἂν ὑπάρχουνε ἢ ὄχι Ἑλληνες συνθέτες ; Ὁ διαγωνισμὸς θὰ μᾶς τὸ δείξῃ ἂν ὑπάρχουνε ἢ ὄχι Ἑλληνες συνθέτες.

ΔΗΛΩΣΗ

Ποτὲς δὲ σᾶς φοβήθηκα.

Κὶ ἂν ἤρθε ἐγὼ κοντὰ σὰς καὶ μὲς σὴν αἰμία με σᾶς βουτήχτηκα καὶ σὴν ἀδιαντροπιά σὰς, σᾶς εἶδα ποιὸί εἶστε καὶ σᾶς γνώρισα καὶ τώρα ἐγὼ τὸ ξέρω καὶ σᾶς τὸ λέω στὸ πρόσωπο ἄφοβα καὶ μπρὸς σὶν Ἡλίου θὰ σᾶς φέρω. Με τῆς τιμῆς τοῦς λαθρεμπόρους κόνεψα καὶ με τοῦς παλιανθρώπους· μαζί σὰς σ' ὅλες τίς βρώμιες ζυμώθηκα σὲ μύριους τόπους.

Ἀνάθεμά σὰς, δὲν μπορέσατε νὰ μοῦ ἀγοράσετε τὴ ζωὴ, τὰ νιάτα, γιὰτὶ εἶχα μὲς σὶς φλέβες μου γενιὲς πού διαφεντέψανε ρηγάτα κ' εἶναι τρισκάδαρα τὰ χέρια μου, τί τᾶχει ροζωμένα δουλειὰ πού τὴ φοβάστε ἐσεῖς

μαῖνε ἓνα γύρισμα τῆς Μούσας του στὴ δύναμή της. Κὶ ἂν ἡ δύναμή της εἶναι ἡ φιλοσοφικὴ ἰδέα, ὅπως ἀμφιβάνα γι' αὐτό, ἄς παραβάλεῖ τὰ παραπάνω ποιήματα με τὰ ὠραιότερα «φιλοσοφικά» του, με τρία τέσσερα λ. χ. ἀπ' τὰ ἀκομμάτια ἀπ' τὸ τραγούδι τοῦ Ἡλίου, κὶ ἂν νιώθῃ πράματις τὴν ποίηση σὰν ἐκφραση μιᾶς ψυχικῆς συγκίνησης σὲ πλαστικό, σὲ μουσικὸ ρυθμὸ καὶ κάλλος, ἄς λάβει τὴν καλοσύνη νὰ με φωτίσει κ' ἐμέ.

Ὡστόσο ἄς ἀκολουθήσομε τὸν ποιητὴ στὸ νεώτερο ἔργο του, τὸ «Δωδεκάλογο τοῦ Γύφτου» κὶ ἄς δοῦμε πῶς ἐκφράζεται σ' αὐτό ὁ φιλοσοφικός του στοχασμός. Στὸν Πρόλογο τοῦ ἔργου ὁ ποιητὴς μᾶς βοηθεῖ ὁ ἴδιος με μερικὲς γραμμὲς γιὰ νὰ συλλάβομε τὴν κεντρικὴ ἰδέα τῆς ποιητικῆς του σύνθεσης. Ποιὸς θᾶχει ἀντιλογία γιὰ τὴ σοβαρότητα τοῦ πιχειρίσματος νὰ πλέξῃ καὶ νὰ ἐκφράσῃ γύρο ἀπὸ τὴ δημιουργικὴ προσπάθεια, γύρο ἀπὸ τὰ ὄνειρα, ἀπὸ τοῦς ψυχικοὺς ἀγῶνες καὶ τὰ ιδεάσματα ἑνὸς ποιητῆ—ἀνώτερου ἀνθρώπου, ὅπως νομίζω πῶς παρασταίνεται με τὸ Γύφτο—τὴ μοῖρα καὶ τὰ ὄνειρα

κὶ οὔτε τὴν ἔμαθα σὶὰ ξένα.

Περβόλια φύτρεψα καὶ δούλεψα γιὰ τὰ κορίτσια τᾶκακα καὶ τὰ παρθένα καὶ σκόρπισα φωτιὰ κὶ ἀνάθεμα καὶ φλόγα μ' ἀτσαλένια μπέννα.

Μὰ καὶ λεπίδια ἀκόνισα καὶ μ' αἶμα τᾶβαψα καὶ με φαρμάκι καὶ καθαρός, περήφανος, τὸ δρόμο πῆρα τὸ δρομάκι, δίχως κανέν' ἀγκύλι σὴν καρδιά, με φίλο γκαρδιακὸ τὸν ἑαφτό μου, καὶ κάρφωσα τὸν ἄνομο πού ἀντίκρουσα καὶ τὸ λεπίδι τὸ δικό μου, πού θυμητᾶρι τᾶφισα σὶὰ σὴθος του, σημάδι γιὰ κεινοὺς πού θὰ τὸ βροῦνε, κάποιος ἀγάπης σκαλιχτὸ εἶχε τῶνομα καὶ τοῦ φονιά νὰ ξέρουν νὰ τὸν ποῦνε. Μὰ δὲ φοβοῦμαι ἐγὼ κανένα σὰς, μόν' παίρνω τὸ κρασί καὶ τὸ μπουζούκι καὶ πίνω καὶ βαρῶ καὶ ἀνασταίνουμαι καὶ ρίχνω τὰπολιώματα σὲ σᾶς, μπουλούκι.

ΚΩΣΤΑΣ ΓΑΖΙΑΣ

«ΟΡΜΕΣ»

Τῆς «ΦΟΙΤΗΤΙΚΗΣ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑΣ» μ' ἐλπίδα πνευματικῆς λευτερίας καὶ ξαναγεννημοῦ, τ' ἀφιερῶνω.

ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ

Ὁρθόπλωρο, βαρῦπλωρο με τὰ ἀκροφίγουρά σου τὰ ξώμπλια τὰ ἀδρσοκάμισα καὶ τὴν βαριὰν ἀρμάτα τῶν κανονιῶν πού ἀραδιαστὰ φαντάζαν σὶὰ πλευρά σου καὶ ἀνοῖξαν τῆς παληκαριᾶς καὶ τῆς ἀντριᾶς τῆ στροῖα.

Ὁρθόπλωρο, βαρῦπλωρο με τὰ ἀκροφίγουρά σου κλειδῶντας τὰ μάτια σὴν ψυχὴ σὲ ξαναφέρνω τώρα καὶ καρτερῶ κάποιαν ἀυγὴ ν' ἀνοίξῃς τὰ παννιά σου καὶ ν' ἀρχινήσῃς φοβερῆ τῶν κανονιῶν τὴν μπόρρα...

Καὶ τότε—πρῶτος ὁ ΘΕΟΣ—σὰν ἀγναντέψουν ὄλοι τὰ δυνατὰ, τὰ πλουμιστὰ καὶ ἀδρά σου σταυρογάζια θὰ γίνῃς Ἀῦρα καὶ θὰ μῆῃς σὶὰ πλάνο ἀραξοβόλι πού τὸ σκεπάζει ἓνας Σταυρὸς με φλάμπουρα γαλάζια.

Μάρτης 1909.

ΝΙΚΟΣ ΣΑΝΤΟΡΙΝΑΙΟΣ

ἑνὸς γένους ; Μὰ ποῖο καλλιτεχνικὸ φανέρωμα παίρνει αὐτὴ ἡ ἰδέα ; Λ. χ. ὁ Γύφτος ἀτύπος διαλεχτός τῆς φιλῆς του, ἀξεχωριστὸς μέσας στοῦς ξεχωριστοῦς, ἔχει, μᾶς λέει ὁ ποιητὴς, τὴ συνείδηση τῆς σημασίας τῆς κοινωνικῆς ζωῆς, ὅμως δὲ συμβιβάζεται μ' αὐτὴ. Στὴ φιλοσοφικὴ σφαῖρα νομίζω πῶς λέγεται τοῦτο : ἀναρχικὴ ἰδέα, γεννημένη ἀπὸ τὴ συναίσθηση τῆς ἀνώτερης ἀτομικότητος. Τί πιάνομε ὅμως καὶ φιλοσοφικὰ καὶ ποιητικὰ ἀπὸ τὴν ἰδέα αὐτὴ στὸν Ἀ' Λόγο τοῦ ποιήματος ; Λυρικά τὴν ἤθελα ἐκφρασμένη τὴν ἰδέα, μὰ κατιτίς πιὸ καθαρὸ ποιητικὰ κ' ἰδεολογικὰ, κατιτίς πού νὰ μπορεῖ ὁ νοῦς νὰ τοῦ συλλάβῃ τὴ μορφή, κατιτίς δηλ. περισσότερο ἀπὸ δαιμονισμένη σύγχυση ἰδέας καὶ λόγων, κὶ ὄχι κιάλας ὠραίων καὶ φτερωμένων πάντα λόγων. Καὶ φαίνεται σὰ νᾶναι κάποιος νόμος ἀπαραβίαστος. Μιὰ ἰδέα γιὰ νὰ λάβῃ μιὰ μορφή καλλιτεχνικὴ πρέπει νᾶναι καθαρὴ σὶὰ τοῦ καλλιτέχνη. Ἀλλιότιχα δὲ γίνεται οὔτε ἀπλή ποίηση, οὔτε φιλοσοφικὴ ποίηση.

Κ' εἶναι λ. χ. ποίηση καὶ ζωγραφιὰ καὶ πολὺ λιγότερο μουσικὴ, καθὼς θέλει τὴν ποίηση ὁ Πρόλογος τοῦ «Δωδεκάλογου», στίχοι σὰν τοῦς παρακάτω ;

ΤΑ ΣΑΒΑΤΟΒΡΑΔΑ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ

ΛΙΛΙΚΑ ΜΠΙΕΤΣΙΚΑ

Τὸ περασμένο Σαβατόβραδο ἡ κ. Λιλίκα Μπιετσικὰ μᾶς ἀπάγγειλε μερικὰ ἀπὸ τὰ «Τραγούδια κόρης» πού λογαριάζει νὰ βγάλῃ τώρα κοντὰ καὶ σὲ βιβλίο. Τὰ τραγούδια τῆς ἔχουν κ' αἴστημα καὶ χάρη, μὰ ὁ στίχος τῆς πολλὲς φορές δειχνεται ἄλωσδιόλου ἀδούλευτος, κάποτε κάποτε καὶ κουραστικὰ μονότονος. Ἐνα ἀπὸ τὰ καλύτερα τραγούδια τῆς εἶταν «Τὸ παποράκι», πού τὸ δημοσιεύομε δῶς :

Φεύγει τὸ παποράκι μου καὶ πηαίνει, πηαίνει, πηαίνει... Τὸ φεγγαράκι ἀγροφωτάει σὶὰ πέλαο πού διαβαίνει.

Τὸ φεγγαράκι ἀγροφωτάει καὶ ξαγροννάει με ζήλεια τὴ νύχτα, τὰ μεσάνυχτα σὶὰ ἀπέραντα βασίλεια.

Τὴ νύχτα, τὰ μεσάνυχτα, τὸ παποράκι πηαίνει κ' ἡ ἀγάπη μου ἀκοίμητη δερτὴ σὴν πλώρη μένει.

Καὶ εἶταν οἱ καιροὶ πού ἀτίναχτο μέγα ἀστροπελέκι, κάτι πρωταγρίκητο κὶ ὡς τότε καὶ ἀνιστόρητο, ἀπ' τὴν Ἀσπρη θάλασσα ὡς τὸ Δούναβη καὶ ἴσια πέρα ἀπὸ τὰ πόδια τοῦ Ἐυφράτη, κρέμουνταν ἀπάνω ἀπὸ τὸν κόσμο, κάρσα καὶ σὶάχη νὰ τὸν κάμη, καὶ λιγοθυμοῖς ἡ Ἀνατολή, κ' ἔτρεμε καὶ ἡ Ἀῶση σὰν καλάμι. Καὶ εἶταν οἱ καιροὶ πού ἡ Πόλη πόρρη σὲ μετάνοιες ξευνητοῦσε, καὶ τὰ χέρια τῆς δεμένα τὰ κρατοῦσε, καὶ καρτέρει' ἓνα μακελλάρη. Καὶ ξολοθρεμὸς ὁ μακελλάρη. Ροῦσοι Νορμαννοί, Βουλγάροι, Κιταλάνοι, κὶ ὁ Χριστιανομάχος ὁ Σαρακηνός, κὶ ὁ Οὐγκαρέζος, ὁ τεράστιος κ' βαλλάρης, πὶὸ ἀπαλὰ μπροστά του δειχνόνταν καθεμιὰ φυλὴ, κάθε οσειμὸς.

Καὶ καρτέρει τὸν Τοῦρκο νὰ τὴν πάρη...

Καὶ οἱ καιροὶ σημείωναν ἀκόμα φοβερώτατα σημεῖα,

Κ' ἡ ἀγάπη μου ἀκούμητη
τὸ κυβερνάει μὲ χάρι
νὰ πάει νὰ βρεῖ τὸν πόθο της,
τὸν ὄριο καβελάρη.

Νὰ πάει νὰ βρεῖ τὸν πόθο της
πέρα κι ἀκόμα πέρα...
Κ' ἔχει ὀδηγήτρα τὴ λευκὴ
τοῦ Ἰδανικοῦ παντιέρα.

Ἡ κ. Μπέτσικα εἶναι ἀκόμα νιά, παιδί σκεδόν,
ἔχει ταλέντο, δίνει ἐλπίδες, κ' ἔτσι ἀξίζει νὰν τῆς
μιλήσει κανεὶς μὲ εὐκρίνεια. Ἡ γνώμη μας λοιπὸν
εἶναι, ἡ γνώμη δηλ. ὁλονῶνε πού τὴν ἀκούσαμε, νὰ
μὴ βιαστῆ νὰ τυπώσει τὸ βιβλίον της. Νὰ διαβῶ-
σει πρῶτα καλὰ καλὰ κκι νὰ κλοχωνέψει τοὺς
ποιητὲς μας, Σολωμῶ, Παλαμῶ, Κρυστάλλη, Σκίπη,
Ἐρμωνα, Γκόλφη κλπ. νὰ δουλέψει πολὺ τοὺς στίχους
της, νὰ πετάξει ἀρκετὰ τραγούδια της στὴ φωτιά
καὶ ὕστερ' ἀπὸ ἕνα δυὸ χρόνια νὰ μᾶς βγάλει ἕνα
β.βλιαράκι πού καὶ τὴ φιλολογία νὰ στολίσει καὶ
σὲ λόγου της νὰ δώσει κάπια θέτη καλὴ στὰ νεο-
ελληνικὰ γράμματα.

Ἄς ἀκούσει τὴ συμβουλὴ μας καὶ δὲ θὰ ζημιω-
θεῖ. Ἄφου ἀγαπάει ἀληθινὰ τὴν ποίηση καὶ ἀφου
θέλει καὶ μπορεῖ νὰ γίνῃ κάτι μιὰ μέρα, ἄς διαβά-
ζει πολλὰ, ἄς γράφῃ λίγα καὶ ἄς τυπώνει ἐλάχι-
στα. Καὶ προπάντων ἄς λείῃ ὡμὰ τὸ «ἀχι» στὶς
διάφορες «Ἑλλάδες», «Ἀλθίθειες», «Πινιακοθήκες»
καὶ δὲν ξέρομε καὶ σὲ ποιὲς ἄλλες ἀκόμα φυλλάδες,
πού μπακαλεύονται ἐλευσιὰ τὰ γράμματα καὶ μᾶς
πνίγουν κάθε βδομάδα μέσα σὲ στίχους ἄμουςους,
ἀνοστους καὶ νερούλους.

Τὸ χρυσὸ κορίτσι ἔχει κ' ἕνα ἄλλο χάρισμα
πού ἀξίζει νὰν τῆς λογαριαστῆ: Πάιρνει ἀπὸ συ-
βουλὲς καὶ ρήχει δίχως σπλαχνιὰ στὸν Καϊάδα
ὅσα πνευματικὰ παιδιὰ της γεννηθῶνε σακάτικα.

ΕΝΑΣ ΠΑΛΙΟΣ

ΤΑ ΓΕΩΡΓΙΚΑ

ΤΟΥ ΒΕΡΓΙΔΙΟΥ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΑ ΑΠΟ ΤΟΝ

Κ. ΘΕΟΤΟΚΗ

καὶ τυπωμένα στὴν Τυβίγγη

ΠΟΥΔΙΟΥΝΤΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ ΚΑΙ
ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ ΕΣΤΙΑΣ ΚΑΙ ΧΑΤΖΗ-
ΛΟΥΚΑ ΔΡΑΧ. ΜΙΑ

Καὶ γιὰ τοὺς ἀναγνώστες τοῦ Νουμά, στὰ γραφεῖα μας,
Δεφτά—50—Δεφτά

καὶ δὲν ἔμειν' ἕνα στόμα
πού νὰ μὴν ψιθύριζε χλωμὸ
σοφοῦ κάποιον βασιλιᾶ χρησμό,
κάποιου διέθρον προφητεία.
Κ' ἔβρεξε βροχὴ ἀπὸ οἶμα,
κι ἀεροφύτρων ἐφτὰ πύργου στύλοι,
κ' ἕνα χέρι βγήκε ἀσώματο
κ' ἔλεγε τοὺς φύλαγε κι ὀτέρι,
καὶ τοὺς ξέφτισε σὰ νὰ εἶταν ἀπὸ γνέμα.
Καὶ τὰ ξωτικά καὶ οἱ πειρασμοὶ
ἀπὸ τὴ νυχτιὰ κι ἀπὸ τὸν ἄδη
ξαπολύθησαν καὶ ζούσανε
μὲ τὸν ἄνθρωπον δμάδι.

Καὶ εἶναι λυρικό μεθύσι, ἰδεολογικὸ διάχυμα,
ποιητικὴ ἔκφραση μέρη σὰν τὸ τέλος τοῦ ἴδιου Λό-
γου; Καὶ γιὰ νὰ μὴ φανῆ πὼς διαλέγω τὰ χει-
ρότερα καὶ κόβω, θὰ παρακαλοῦσα νὰ διαβάζονταν
μὲ τὴ συνεχεῖά του πρὶν τέσσερις πέντε σελίδες,
ἀν' ὄχι ἀπ' τὴν ἀρχὴ τοῦ Λόγου.

Κ' ἐγὼ μέσα στὸ τρακίμιο
καὶ στὴ χλοολὴ τοῦ κόσμου
κάτι γνώριζα πού ἀρπάζοντες

Ο "ΝΟΥΜΑΣ", ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κρήτη δρ. 10

Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ φρ. χρ. 12 1/2

Γιὰ τίς ἐκδρομὰς δεχόμεστε καὶ τρίμηνας (3 δρ. τὴν τρι-
μηνίαν) συντρομῆς.

Κανένας δὲ γράφεται συντρομητὴς ἂν δὲ στείλει μπροστὰ
τὴ συντρομὴ του.

20 λεπτὰ τὸ φύλλο λεπτὰ 20

Τὰ περασμένα φύλλα τοῦ Νουμά πουλιοῦνται
στὸ γραφεῖο μας στὴ διπλῆ τιμῇ.

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στὰ κίθκια (Σύνταγμα, Ὁμόνοια
Ἐθν. Τράπεζα Ἰπ. Οἰκονομικῶν, Σταθμὸς Τροχιό-
δρομου (Ἀκαδημία), Βουλὴ, Σταθμὸς ὑπόγειου Σιδη-
ρόδρομου (Ὁμόνοια), στὸ κίθκι Γιαννοπούλου (Χαυ-
τεῖα), στὰ βιβλιοπωλεῖα Ἐστίας Γ. Κολάρου καὶ
Σακέτου (ἀντικρὺ στὴ Βουλῇ).

Στὴν Κέρκυρα, Πάτρα καὶ Βόλο, στὰ Πραχτο-
ρεῖα τῶν Ἐφημερίδων, στὸν Πύργο στὸ βιβλιοπω-
λεῖο τοῦ κ. Κ. Βαρουξῆ.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Φερντινάδος καὶ Μιστριώτης—Ἀληθινὴ καὶ
ψεύτικη ἐπανάσταση—Ὁ ἐθνικὸς ποιη-
τῆς—Οἱ θεολόγοι μας—Ἡ στενὴ.

Ο ΤΣΑΡΟΣ τῆς Βουργαρίας στὴν Πόλη καὶ
μεῖς... Ἄ, ἐμεῖς ἀκοῦμε πὼς ὁ Μιστριώτης, ὄχι τὸ
ἄτομο, μὰ ὁ ἐπίσημος ἀντιπρόσωπος τοῦ σχολαστι-
κισμοῦ, στέλνει ὑπόμνημα στὴν Κυβέρνηση καὶ τὴ
συμβουλεῖ, μεθαῦριο στὴν Ἐθνοσυνέλευση, νὰ
προστέσει ἕνα ἄρθρο καινούριο στὸ Σύνταγμα, πού
νάναγνωρίζεται ἰε ρ ἡ κ ἰ ἀ π α ρ α β ἰ α σ τ ἡ ἡ
Καθαρεύουσα—τάκοῦμ' αὐτὰ, καὶ δὲν πιάνομε νὰν
τονὲ δέσουμε χερσποδάρα τὸ γερομαλάκα, καὶ δὲ
χτυπάμε τὰ κεφάλια μας στὸν τοῖχο, νὰν τὰ σπά-
σουμε ἐπιτέλους τέττα κουφιοκέφαλα, μὰ τὸν καμα-
ρώνουμε καὶ κοιτάζουμε μάλιστα νὰ τὸν ἐξαιρέ-
σουμε ἀπὸ τὸ ὄριο τῆς ἡλικίας μὴν μπᾶς καὶ βγεῖ
ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο καὶ χάσει ἡ Βενετιὰ τὸ σκου-
ριασμένο βελόνι της.

Τῶν Εὐρωπαίων περιγελα καὶ τῶν ἀρχαίων πα-
λιάτσοι. Περίφημα μᾶς χαρακτήρισε ὁ Ποιητὴς καὶ
δὲ θάρρησει νάνατεῖλει ἡ χαρούμενη μέρα πού ὁ
τράχηλος τοῦ Ρωμοῦ, ὁ μὴ ὑποφέροντας ζυγῶ, θὰ
δεχτεῖ τὴ σερκιά τοῦ Βούργαρου καὶ δὲ θὰ βγάλει
τσιμουδιά.

*

ΚΑΙ ἡ ἐπανάσταση; Ἐτσι ἔρχεται κανένας μιὰ τέττα
ἐπανάσταση νὰ τῆ... Μὰ τὸ κάτου κάτου λογαριάστε ποιοὶ
τὴν κάμανε τὴν ἐπανάσταση καὶ ποιοὶ τὴν ξεμεταλλεύου-
ται σήμερα. Τὴν κάμανε οἱ ἀξιωματικοί, πού ὅσο καλοὶ
πατριῶτες κι ὅσο ἀξιοὶ στρατιῶτες κι ἂν εἶναι, στὰ γενι-
κώτερα ζητήματα εἶναι ἴσαμε τὸ λαϊκὸ βουτηγμένοι στὴ
ρουτίνα καὶ δὲν μποροῦνε νὰ δοῦνε πιδ μακριὰ ἀπὸ τὴ
μῦτη τους.

Ζητοῦνε σήμερα, τρίζοντας μάλιστα καὶ τὰ δόντια
τους, ἐκκαθάριση στρατοῦ καὶ Πανεπιστήμιου, στενὴ ἐκλο-
γικὴ περιφέρεια, κ' ἕνα δυὸ ἄλλα ἀκόμα. Θαρροῦν πὼς μ'
αὐτὰ σωζόμεστε κι ἄς τοὺς τὰ δώσουμε. Καὶ ὕστερα, σὰ
θὰν τὰ πάρουν κι αὐτὰ, θὰ δοῦνε πὼς τίποτε δὲν ἄλλαξε,
πὼς μέναμε οἱ ἴδιοι καὶ πὼς χρειάζεται ἡ δεύτερη ἐπα-
νάσταση, ἡ ΑΛΗΘΙΝΗ, γιὰ νὰ γκρμῖσει ὅσα ἡ σημερινὴ,
ἡ ψευτοεπανάσταση, ἔκαμε καὶ νάρχισε τὸ μεγάλο ἔργο
της, τὸ δημιουργικὸ.

*

ΜΕ ΟΣΕΣ ἐπιφύλαξες κι ἂν ἔχει ἡ Κριτικὴ, ὁ Πα-
λαμᾶς εἶναι καὶ θᾶνα ὁ μεγαλύτερος ποιητῆς τῆς Ρωμο-
σύνης. Ἀφίστε καταμέρος ὄλο τᾶλλο τὸ ἔργο του, τὸ με-
γάλο, τὸ βαθί, τὸ ἐπιβλητικὸ, καὶ μελετήστε μοναχὴ τὸν
«Προφητικὸ» ἀπὸ τὸ «Δωδεκάλογο τοῦ Γύφτου». Ποιητῆς
πού προφήτησε κείνο πού γίνεται σήμερα καὶ πού προφη-
τεῖται κείνο πού ὀ ρ ἰ σ μ ε ν α θὰ γίνῃ αὔριο, κλείνει μέσα
στὴν πλατιὰ ψυχὴ του ὄλους τοὺς καημοὺς, ὄλες τίς λα-
χτάρες κι ὄλα τὰ ὄνειρα τῆς φυλῆς του καὶ εἶταν καὶ εἶναι
καὶ θὰ εἶναι, καὶ χτῆς καὶ σήμερα καὶ αὔριο, ὁ ἀληθινὸς
Ἐθνικὸς ποιητῆς, ὁ Ἰσαίας κι ὁ Τυρταῖος μαζὶ τῆς Ρω-
μοσύνης.

*

ΤΙ εἶπε ὁ Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας στοὺς φοιτητὲς τῆς
Θεολογίας; Μιὰν ἀλήθεια. Τοὺς εἶπε πὼς ὄσοι σπουδάζουνε
θεολογία ἕνα ὄνειρο κ' ἕνα ἰδανικὸ ἔχουνε, νὰ γίνουνε δε-
σποτάδες. Ἄς βάλουμε τὸ χέρι τους στὸ Βαγγέλιο κι ἄς
μᾶς πούν ἂ δὲν εἶναι αὐτὸ τὸνεῖρό τους. Εἶναι λοιπὸν ἀ-
νάγκη νὰ θυμῶνουμε γι' αὐτὸ καὶ νὰ κάνουμε διαδήλωσι
καὶ νὰ ζητᾶνε νὰ παυτεῖ ὁ κ. Παναγιωτόπουλος γιὰτι
τάχα ἔβρισε τὴ θρησκεία;

Ὅταν ἡ ἀλήθεια εἶναι βρισιὰ, τότε τί διάβολο εἶναι τὸ
ψέμα; Ζαχαράτο;

*

ΚΕΙΝΟ τὸ ζήτημα πού πρέπει νὰ ἐπιμενεῖν σὲ δαῦτο
ὁ «Στρ. Σύνδεσμος» ὄχι μόνον μὲ τὰ περίφημα «ἐν ἐπι-
φυλακῇ», μὰ ἀκόμα καὶ μὲ βία, εἶναι τὸ ζήτημα τῆς
στενῆς περιφέρειας γιὰ τίς ἐκλογὲς τῆς Ἐθνοσυνέλευσης.

Μόνον μὲ τὴ στενὴ ἐκλογικὴ περιφέρεια θὰ χτυπηθῶν
ἀποτελεσματικὰ τὰ μεγάλα προσωπικὰ κόμματα καὶ θὰ
μπορέσουνε νὰ μπουνε στὴν Ἐθνοσυνέλευση καὶ νέοι ἄντρες
μὲ προσωπικὴ ἀξία—κι ἄς τοὺς λείπουν τὰ κάθε λογῆς
κομματικὰ κεφάλαια. Νά, κι ὁ λόγος πού δὲν τὴν καλοβλέ-
πουν τὴ στενὴ περιφέρεια κ' οἱ δυὸ πολιτικοὶ ἀρχηγοί, Θεο-
τόκης καὶ Ράλλης.

Ὑστερα γενιέται μὲς τὸ νοῦ τοῦ Γύφτου ἡ
ἰδέα τῆς κοινωνικότητας καὶ γίνετα δουλευτῆς.
Μὰ ἔνωσε κανεὶς περσότερα ἀπὸ τὸ Β' Λόγο, ἄλλο
τίποτε δὲν παρὰ πὼς στὸν ποιητὴ πέφτει
δύσκολο νὰ συλλάβῃ οὐσιαστικώτερα τὴ φιλοσοφικὴ
του ἰδέα καὶ νὰ τὴ δώσει ἂν ὄχι ποιητικὰ, ἔστω
ἰδεολογικὰ μονάχα σὲ καθαρότερη μορφή; Κ' εἶναι
φιλοσοφία στροφῆς παρόμιες ἀπὸ τὴν «Ἀγάπη»
ὄταν δὲν πιστέω νᾶναι ποίηση μὲ πολλὴ ἀξία;

Σάρκα ἡ μουσικὴ θὰ γίνῃ
μὲ τὴν πλάστρα μας φωτιὰ,
κι ἀπὸ μᾶς θὰ γεννηθῶνε
τὰ περγάδιατα παιδιὰ,

πού ὄμοια τους θὰ σπείρουν κι ἄλλα,
κι ὄ, τι γύρο τους ἄχνῶ,
ἄρρωστο, ἄσκημο θὰ ρέψῃ
στὸν ἀφανισμό.

Τῆς χαρᾶς θὰ λάμψη ὁ Νόμος
πού προστάζει, βασιλιᾶς
«φτάνει νὰ εἶσαι ἀπὸ ὄγεια
κι ἀπὸ δύναμη νικᾶς!»

μὲ ξεχώριζε καὶ μὲ εἶχεν
ἀποπάνω ἀπ' τὸ τρακίμιο
κι ἀπ' τὴ χλοολὴ τοῦ κόσμου
δούλεμα δὲν εἶτανε φτεροῦ,
καὶ χερσιὸν δὲν εἶταν ἀνασήκωμα,
κι ἰ δὲν εἶτ ν πύργος ἡ κορφή
ἄλλη σκάλα κι ἄλλο ἀνέβισμα,
καὶ εἶτανε τὰ ὕψη ἄλλοῦ
καὶ εἶτανε σὰν ἀξεδιάλντο
ὕπνου ἀξύννητου χρυσόνειρο,
πού ποτὲ δὲν πάτησε στὴ γῆ,
πῶχει ἄλλοῦ, ἀπὸ πέρα, τὴν πηγῆ,
καὶ πού ἀπ' ὀνεται ἀνεβαίνοντας
ὄλο πέρα καὶ ὄλο πέρα,
ὄς πού νέο στοιχεῖο γίνετο,
κάτι σὰν αἰθέρας τοῦ αἰθέρο.
Κ' ἔτσι στὰ πανάλαφρα,
στὰ πανήρηλα ἔτσι ἐγὼ εἶμουν,
μέσα στοὺς ξεχωριστοὺς
ὁ ξεχωριστὸς ἐγὼ εἶμουν,
ὄλα μέσα μου τὰ νιάτα
κι ὄλα τὰ γεράματα
καὶ τοὺς σπόρους καὶ τίς μητρες
κλειῶντας ἀξεχώριστα!